

Arrest

nr. 64 816 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. VANDENBOER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Jaffna district, Sri Lanka. In 1995, wanneer de militairen oprukten in Jaffna, vluchtte u naar Puthukudiyirippu in de Vanni regio. Vanwege het oorlogsgeweld diende u begin 2009 opnieuw te verhuizen. U ging met uw gezin naar Kalpitiya in het district Puttalam. Daar werd uw echtgenoot enkele dagen na jullie aankomst gearresteerd door de politie. Hij werd ervan verdacht contacten te hebben met de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). Twee dagen na zijn arrestatie werd hij na het betalen van 100.000 Sri Lankaanse roepies opnieuw vrij gelaten. Sindsdien kregen jullie dreigtelefoons van onbekenden. Vanaf maart 2009 was uw echtgenoot werkzaam als verzekeringsagent in Vavuniya. Op 5 januari 2010 vernam hij van zijn manager dat zijn collega Santhathevan, die vroeger net zoals uw echtgenoot voor de LTTE gewerkt had in de Vanni, gearresteerd was. De manager zei uw echtgenoot dat de politie ook op zoek was naar hem. Hierop

besloot hij naar u en de kinderen te komen. Hij leefde er ondergedoken en besloot naar het buitenland te vluchten. Op 10 maart 2010 ging u samen met uw gezin naar Colombo. De volgende dag werden jullie allemaal meegenomen naar het politiekantoor. Uw echtgenoot werd ondervraagd en ervan beschuldigd banden te hebben met de LTTE. Ook u werd ondervraagd door de politie. Nog diezelfde dag werden jullie allemaal weer vrijgelaten nadat de smokkelaar 100.000 Sri Lankaanse roepies had betaald. Op 21 april 2010 reisde u samen met de smokkelaar, uw echtgenoot en uw twee kinderen van Colombo naar Dubai en vervolgens naar Turkije. Van daaruit werden jullie met een auto naar België gebracht waar u en uw echtgenoot Kansu Mariampillai (O.V. 6.621.263) op 30 april 2010 een asielaanvraag indienden bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de nationale identiteitskaart van uzelf en uw echtgenoot, de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenoot en uw twee kinderen, uw huwelijksakte en de overlijdensaktes van uw ouders en uw zus.

B. Motivering

Uit uw asielaanvraag blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw asielaanvraag te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot M.A. (...)

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 64 817 van 13 juli 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.A. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)

2.2. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, subsidiair vragen verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten

onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers zich voornamelijk beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers voegen aan hun verzoekschriften een attest toe van de bevolkingsdienst van Puthukkudiyiruppu waaruit blijkt dat zij tussen 2001 – 2008 in deze regio gewoond hebben.

De Raad meent zoals verweerder stelt dat toen aan verzoekers tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal naar documenten werd gevraagd die hun verblijf in Puthukkudiyiruppu kunnen aantonen, zij aangaven deze documenten allemaal te hebben achtergelaten in tiggergebied. Verweerder stelt vast dat verzoekers thans een attest van de bevolkingsdienst van Puthukkudiyiruppu toevoegen gedateerd op 10 mei 2011. Daarnaast wordt in dit document aangegeven dat verzoeker een 'permanent resident' was in Jaffna. Zijn familie zou geëvacueerd zijn naar Puthukkudiyiruppu tijdens de periode 2001-2008. Het document bevat geen verdere details en werd opgesteld op verzoekers aanvraag. Het document komt dan ook voor als complaisance-stuk gemaakt voor onderhavige procedure. Het voorgelegde document is een kopie. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS, nr. 142.624 van maart 2005; RvS, nr. 133.135 van 25 juni 2004). Ter zitting hebben verzoekers een Nederlandse vertaling neergelegd van bovenvermeld document. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Ter zitting hebben verzoekers een Nederlandse vertaling neergelegd van de brief van 25 mei 2011 van een persoon bij wie zij in Sri Lanka verbleven waarin gesteld wordt dat verzoekers voor de rechtbank moeten verschijnen en zij best niet terugkeren naar Sri Lanka.

Getuigschriften van een privépersonen kunnen een bijkomend bewijs zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Weliswaar kan moeilijk bewijs gebracht worden van de twee wederrechtelijke arrestaties, zoals verzoeker stelt, maar de bestreden beslissing wijst er terecht op dat een vrijlating na twee dagen, zelfs met vermelding van een omkoping, niet aannemelijk is indien verzoeker daadwerkelijk verdacht werd van betekenisvolle banden met de LTTE. Verzoeker betwist of weerlegt dit motief van de bestreden beslissing niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Daarenboven legt verzoeker geen bewijs neer van de arrestatie van zijn collega ook al deed diens echtgenote aangifte hiervan bij het Rode Kruis. Verzoeker betwist of weerlegt dit motief van de bestreden beslissing niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De bestreden beslissing wijst er ook op dat verzoeker geen bewijs voorlegt van de verwondingen die hij opliep na de door hem aangehaalde zware mishandeling in het politiekantoor van Colombo. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk zwaar mishandeld werd en na de arrestatie zware

kwetsuren had onder andere aan zijn heup, Verzoeker betwist of weerlegt dit motief van de bestreden beslissing niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS